

A HÓNAP ALKOTÓJA

TURCZI ISTVÁN

Nyílik és csukódik

*A szeme behunyva, úgy néz rám:
szavakhoz, látom, semmi kedve.
Árnyékunk a kilincsre kúszik,
el van a nyár szeptemberesedve.*

*Az égalja hámozott narancs.
A fájdalomban mindenki gyerek.
Bronzporral bevont estiség
az, mi csendünk közt őgyeleg.*

*Nyílnak és csukódnak a dolgok,
de ő nem éri be ennyivel.
A démonait viszi-hozza,
és egy álomhoz kétszer alszik el.*

*Árnysuhogás csak a búcsú.
Mint egy lassú kéz, ha legyint.
Nem hív és irányt sem mutat
éteri minta szerint.*

*A kert végében ajtó tárul,
puhán lép az utolsó kőre,
járjon még kevesebb zajjal,
ahogy az idő kihull belőle.*

A felismerés

Gergely Ágnesnek,
levél helyett,
első találkozásunk
35. évfordulóján

*Úgy tesz, mintha nem is volna.
Alaktalan füstnek látszik, pedig
ő maga a forma.*

*Testéből távozó árnyék,
ahogy régi fényköréből
lemondóan átlép:*

*ez már nem az Ő kora.
Történjen bármi, viseli, csak
hamis hangokat soha.*

*Ez az Isten valaki más.
Lámpást hordoz test gyanánt,
nincs zárkattanás.*

*Most hagyja ránk mindenét.
Zajtalan, kába távozás;
hallgatásüledék.*

*Nincs mit mondani, nincs kinek.
Mintha jégtáblákon állna,
a csend olyan hideg.*

*A felismerés szőnyegére borul,
és szavak nélkül, egykedvűn nézi,
ahogy bealkonyul.*

*Az est ma pergamensárga.
Felsejlik a szétnyíló tenyér
örökkévalósága.*

Nyári rondó a Comói-tó partjáról, két tételben, 2020. júliusában

I.

A csendnek nincsen árnya

*Nincs már kocsmalárma.
A csendnek nincsen árnya.
A leszálló pára
apró gyöngyeit se rest
imává fűzni az est.
Fent a tetők mögött,
égi hajótörött,
imbolygó fényben áll.
Meg se mozdul, úgy üzen,
pislákoló éji zen –
ősrégi madrigál.
Bár ellobban az ég,
senki nem alszik még.
Kialudhat a szem,
átragyog mindenben,
elér s válladra ül
megnevezetlenül,
hogy egyszer azt, ami
emészt vagy elmerül,
ki tudd majd mondani.
Akkor összefut a csend.
Ilyen lehet a Rend,*

*hol bevégzett mű a lét,
innen szívja ihletét,
meg se szólal, úgy üzen:
neked szóló éji zen.*

II.

A csendnek is van árnya

*Dalfélét dúdoló.
Dalfélét dúdolni
kiváltképp jó dolog.
„Gyömbér, gyanta, borostyán,
nem izgat a borostám.
Csak ne vedd el, jó Uram,
asztali borocskám!”
Látod, boldog vagyok.
Voltom vak homályán
a pillanat túl ragyog.
Velem van nőm, fiam,
kutyám. Mindannyian.
Ennél, mondd, lehet-e
szebben megöregedni?
A Comói-tó kékjét
lehet-e feledni?
Dúdolnám tovább a dalt,
mit apám szőtt régen
egy vályogház hűvösében,
a börszőnyi fák alatt.
Dúdolnám, de nem tudom,
hiába akarom:
mintha szégyenemre várna,
a csendnek is van árnya.
A folytatás elmarad.
Azt a vers tudja csak.*

Téli rondó a fogarasi havasokból

[Írj, mielőtt megfagysz!]

*Fent kanyarog a füst,
az éj zúzmarás ezüst,
csenddel dús levegő,
áramló, lebegő,
a vendégét várja:
egy tál tél az ára.
Nincs szem, ami lássa,
hajnal felé milyen
a tűz ellobbanása.
A reggel azért üzen
hidegvégződéseiben.
Mikor felfeslik az ég,
örök működésben,
ott kinn és ott benn,
jégzirom-menedék,
kiáltanál, elég!
Dermesztő fagy van,
szívben, csontozatban.
Még nem mozdul semmi.
Befelé hunyt szemmel
most elég csak lenni.
Idegidő jött el,
feneketlen köddel.
Bár kanyarog a füst,
pattog a tűz megint,
a vendég csak legyint,
kedve borotvaezüst.*